

באמת הפרווריטי מעודד התנגדויות קלות. אין לו הנאה מלהכניע מישהו מוכנע. הוא מאפשר לפעמים להתנגד, ואז מסביר כמה זה אווילי וכמה אומלל זולתו ששמע לכך.

השלב השלישי - השפלה וביזוי מוסוים. בשום מקרה אין התנהגות נוראה חיצונית וברורה, תמיד במסרים מעורפלים ומבלבלים. הפרווריטי מחזיק את הקרבן במתח מתמיד ובחרדה נלווית. אין בתהליך זה תקשורת מלבד גישה פרדוקסלית, שקרים, עקיצות ארסיות, לגלוג ובז.

השלב הרביעי - כאשר הקרבן מתחיל לעמוד על שלו ומציף את ההתעללות בגלוי - גם התגובה הנגדית הופכת להיות גלויה.

השלב החמישי - מעשי שנאה ורדיפה תוך כדי האשמת הקרבן.

הפגיעות הקטנות

מהם התעתוע וההשפלה?

הקדמה: לפני שאתאר בדיוק כמה מדובר, אני רוצה להדגיש שוב: הטרדה נפשית שיטתית יכולה להרוס את קרבנה. כמה מההתנכלויות הללו יכולות להגיע עד למצבים קיצוניים. הפרווריטי משתמש במגוון דרכים כדי להשפיל ולפגוע:

מילים בלתי מזיקות לכאורה אבל ההקשר שלהן פוגע.

למשל: אם חברה תכנה אותך "שמנה" ואת רזה (אחרי דיאטה ארוכה ומתישה) ומתקוממת מהכינוי, והחברה צוחקת "סתם אמרתי בדיחה, הרי ברור שאת לא שמנה אז למה את נפגעת?" זו דוגמא קטנה להתנהלות הפרווריטי.

או בעל יכול לומר: "סבתאלה, ההתארגנות שלך לקויה" בשעה שהיא דייקנית ומסודרת. האישה הפגועה מתחילה להוכיח את הארונות שלה מסודרים, איך היא אף פעם אחת לא מאחרת, והבעל מגיב: "סתם אמרתי, כי בהשוואה לאחותך את פחות מאורגנת, הילדים שלה תמיד מסודרים".

חצאי אמירות: "הכנת? כי הייתי בטוח ש..." ואין המשך. האישה נלחצת ושואלת: "ש... מה?" והבעל מתחמק: "שכלום". והאישה אומרת: "אבל התחלת, למה התכוונת?" והוא מגיב בציניות: "מה את נתפסת לכל מילה, לא אמרתי כלום".

אם יש דבר
שרפרוריטי מצטיין
בו הוא יכולתו
לסכסך, לעורר
יריבויות וקנאות,
וכל זה באמירות
מתוחכמות: "הוא
אמר משהו בנושא
של המשפחה
שלכם..." כאילו
בתמימות לזרוע
שנאה ורעל

הרודף גורם לקרבן לחשוב שהוא חופשי לעשות מה שהוא רוצה, אבל בפועל החירות נשללת ממנו בערמומיות.

דינה היתה אישה צעירה שהייתה רגילה לבקר את הוריה אחר הצהריים, פתאום הפסיקה לעשות זאת. לא שבעלה אסר עליה, ממש לא, אבל כשהיה מגיע ושומע שהייתה אצל הוריה היה נאנח אנחה שוברת לב ומסביר שכאשר אישה מגיעה מההורים היא מוטענת בחשמל זר שאחר כך פוגע באיחוד ביניהם.

היא האמינה לו ואט אט ניתקה את כל הקשרים שהיו לה בעבר.

היו זמנים שנתן פיצוי משתלם, והיו זמנים שהתעלם. אבל התקווה שיהיה טוב שניזונה מאפיזודות בודדות המשיכה את התלות והשעבוד.

השלב השני - תעתוע. הקרבן משתכנע בקשר הנפשי ומתמסר אליו, ופתאום יש קור וריחוק. כשהוא מתרחק, פתאום נשלחים אליו אותות של קירוב שגורמים לו לחשוב שהריחוק היה דמיון ובאמת מדובר באדם טוב. כך הנפש מתבלבלת ונהרסת והקרבן חושב שהוא עצמו אדם רע ואשם.

בשלב זה אין ויכוחים. אין אפשרות להתנגד. הקרבן מקבל תחושה שטיפשי כל כך לחשוב אחרת וזה מעיד על חוסר תפיסה, עד שהוא מתאמן בלהשיקט את השכל.